

Arrest

nr. 79 911 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…) A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 24 april 1987 te Tallinding, Gambia. U behoort tot de Mandinka etnie en bent moslim. U bent opgegroeid in Tallinding, bij uw stiefvader. Uw ouders woonden in Kerewan. U bent op erg jonge leeftijd gestopt met school, en nadien ging u aan de slag in de houtzagerij van uw stiefvader. U werkte eveneens op het strand en maakte met toeristen allerlei uitstappen om op die manier ook wat geld te verdienen. In 2006 ontmoette u op deze wijze de Nederlandse toerist J. (...) met wie u eveneens enkele uitstappen deed. Op een bepaald moment vertelde hij u dat hij homoseksueel was, en dat hij graag een relatie wou beginnen met u. J. (...) was slechts twee weken in Gambia, en gedurende deze periode hadden jullie een relatie. Later in 2006 ontmoette u een andere toerist I. (...) die ook homoseksueel bleek te zijn. Twee dagen nadat

jullie elkaar ontmoet hadden, vertelde hij u dit. U antwoordde dat u ook homoseksueel was, en dat u een relatie met hem wel zag zitten. I. (...) was echter slechts twee weken in het land, maar jullie hielden contact toen I. (...) weer in Nederland was. In totaal kwam I. (...) zo'n vier keer naar Gambia, voor telkens een periode van maximum twee weken. In oktober 2008 was hij weer op vakantie in Gambia, en op 17 oktober 2008 waren jullie samen op een groot feest op het strand. Op dit feest begonnen jullie met elkaar te kussen waarop enkele personen jullie wilden aanvallen. U werd geslagen door enkele omstaanders, maar slaagde erin te ontsnappen. U ging naar Brikama naar een vriend, en de volgende ochtend vluchtte u naar Casamence in Senegal. U wist niet wat er met I. (...) was gebeurd na het incident dat een dag eerder had plaatsgevonden. U zou uiteindelijk drie jaar in Senegal verblijven. In 2009 slaagde u erin om terug in contact te komen met I. (...) vanuit Senegal. Hij bleek na het incident in 2008 naar zijn hotel te zijn gevlucht, waarop hij naar Nederland was teruggekeerd. Jullie hadden regelmatig contact met elkaar toen u in Senegal was, en I. (...) in Nederland. In 2011 vertelde I. (...) u dat hij u via een vriend kon helpen om naar Europa te komen, ook al omdat u zich niet meer veilig voelde in Casamence omwille van de aanwezigheid van de rebellen in de Casamence-streek. U keerde terug naar Gambia, en nam van hieruit het vliegtuig naar België op 8 juni 2011. De volgende dag kwam u aan in Brussel, waar u op 14 juni uiteindelijk asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u vervolging vreest door de gemeenschap en de overheidsdiensten omwille van de door u beweerde homoseksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient met name vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde "vrees voor vervolging" of "reëel risico op het lijden van ernstige schade", met name uw beweerde homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid. Wanneer u gevraagd wordt sinds wanneer u wist of beseftte dat u homoseksueel bent, antwoordt u dat u in Gambia, toen u nog jong was, vaak met jongens speelde, maar dat het om te lachen was, en dat het als een grap was (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaart verder dat u rond uw negentiende wist dat u homoseksueel was (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U beweert dat u in 2006 in contact kwam met een Nederlandse toerist die u vertelde dat hij homoseksueel was, en dat u met hem een relatie aanging (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). U verklaart ook dat u - voordat u een korte relatie met deze Nederlandse toerist zou hebben gehad - nooit gevoelens voor een andere man zou hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het is enigszins vreemd dat, wanneer u gevraagd wordt sinds wanneer u beseftte dat u homoseksueel bent, u antwoordt dat u in uw kindertijd om te lachen met andere jongeren speelde, maar dat u anderzijds verklaart pas op uw negentiende te weten dat u homoseksueel zou zijn. Later tijdens het gehoor verklaart u zelfs dat jullie tijdens deze spelletjes, met andere jongeren, samen zouden douchen en vrijen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Het is in ieder geval erg merkwaardig dat u – wanneer door de interviewer gepeild wordt naar de ontdekking van uw homoseksuele geaardheid – in geen enkel geval enige melding maakt van enige gevoelens voor andere jongens of mannen. Integendeel, u verwijst expliciet naar uw kindertijd toen u al spelend seksueel contact zou hebben gehad met andere jongens, en vervolgens zou u op uw negentiende beseft hebben dat u homoseksueel zou zijn nadat een Nederlandse toerist u gevraagd zou hebben een relatie te beginnen. Uw antwoorden over de ontdekking en beleving van uw homoseksualiteit zijn derhalve hoegenaamd niet doorleefd te noemen.

Bovendien antwoordt u - wanneer u gevraagd wordt wat u voelde toen u tot het besef was gekomen dat u homoseksueel was in een land waar homoseksualiteit toch een taboe is - dat u een goed gevoel had, toen u J. (...) ontmoette (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het is vreemd dat u nergens tijdens het gehoor, wanneer het gaat over de ontdekking van uw homoseksualiteit in Gambia, enige gevoelens van angst of vertwijfeling ter sprake brengt gelet op de strafbaarstelling en het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst. Met uw antwoord lijkt u aan te geven dat u zonder al te veel problemen uw homoseksuele geaardheid aanvaardde hoewel u toch in een maatschappij leefde die homoseksualiteit niet echt toejuicht. Wat later wordt u dezelfde vraag nogmaals gesteld waarop u deze keer antwoordt dat u het aan niemand vertelde, alleen aan

enkele goede vrienden (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Eerder tijdens het gehoor had u nochtans laten vallen dat niemand op de hoogte was van uw seksuele geaardheid vóór het incident in 2008 en voordat u naar Casamence zou gevlucht zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid komen bijgevolg niet overtuigend en doorleefd over.

Voorts kan u helemaal niet overtuigen wat uw beweerde homoseksuele relatie met I. (...) betreft. U geeft tijdens het gehoor aan dat u I. (...) in 2006 ontmoette toen hij op vakantie was in Gambia, dat jullie een relatie begonnen, dat I. (...) zo'n vier keer naar Gambia op vakantie is gekomen, en dat jullie, tijdens de periodes dat u in Gambia was en I. (...) in Nederland, telefonisch in contact bleven (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Ondanks uw beweerde relatie met I. (...) kan u echter bijzonder weinig over I. (...) vertellen tijdens het gehoor, zeker in het licht van uw bewering dat I. (...) net de persoon was die u geholpen zou hebben om naar Europa te vluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). U beweert dat I. (...) in Nederland woont, maar dat hij van Arabische afkomst is (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd van waar hij dan precies afkomstig is, antwoordt u dat hij van een Arabisch land afkomstig is, en voegt u eraan toe dat u denkt dat hij van Tunesië afkomstig is (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Het feit dat u niet met de nodige stelligheid kan beweren dat I. (...) van Tunesië afkomstig is, doet al de nodige vragen rijzen. Verder weet u niet waar I. (...) in Nederland zou wonen – u weet zelfs niet of hij al dan niet de Nederlandse nationaliteit heeft – en weet u evenmin of de familie van I. (...) al dan niet in Nederland woont (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U geeft aan dat u zulke vragen niet stelde aan I. (...), maar gezien uw bewering dat u een relatie zou hebben gehad met I. (...), en dat jullie telefonisch in contact met elkaar bleven toen I. (...) in Nederland was, mag redelijkerwijze toch verwacht worden dat u op de hoogte bent van zulke evidente aspecten uit het leven van I. (...). Voorts heeft u er geen idee van wat de job is van I. (...), noch of I. (...) gestudeerd zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U weet evenmin hoe oud I. (...) is (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Wat uw beweerde relatie met I. (...) echter vooral ongeloofwaardig maakt, is het feit dat u enerzijds beweert dat I. (...) u geholpen heeft om vanuit Gambia naar België te komen, maar dat u anderzijds beweert geen idee te hebben waar I. (...) momenteel is of woont, en dat jullie helemaal geen contact meer met elkaar hebben sinds u in België bent (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Bijgevolg kunt u hoegenaamd niet overtuigen wat uw beweerde homoseksuele relatie met I. (...) betreft.

Voorts is uw kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst niet overtuigend. U beweert geen andere Gambiaanse homoseksuelen te kennen in uw land van herkomst (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U geeft aan dat u er dan ook geen contact mee had (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd waar homoseksuelen elkaar kunnen ontmoeten in Gambia, antwoordt u dat u enkel het Kololi strand kent waar ze naartoe gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.13), waardoor het vreemd is dat u geen andere Gambiaanse homoseksuele mannen zou kennen gezien uw beweerde activiteiten in de toerisme industrie in Gambia. Verder kent u geen bars of cafés waar homoseksuelen elkaar kunnen ontmoeten (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U kent evenmin andere homoseksuele personen die gelijkaardige problemen als u zouden hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS, p.13), al beweert u er wel al over gehoord te hebben. Wanneer u gevraagd wordt of je in Gambia veroordeeld kan worden omwille van homoseksualiteit, antwoordt u dat ze je zelfs niet naar de rechtbank zouden brengen, en dat de bevolking je zal doden, en dat, als de politie je te pakken krijgt, je dan nog geluk hebt (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd of je kan veroordeeld worden door een Gambiaanse rechtbank, indien de politie je zou hebben opgepakt, verklaart u dat ze je onmiddellijk naar de gevangenis zouden brengen en dat er van een rechtbank geen sprake zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd of er een wet of wetsartikel is, antwoordt u dat het niet is toegelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt inderdaad dat homoseksualiteit niet toegelaten is in Gambia, dat het strafbaar is gesteld in een wetsartikel in het Gambiaanse strafwetboek en dat dit misdrijf bestraft kan worden met een gevangenisstraf van 14 jaar (zie landeninformatie). Het is merkwaardig dat u niet in concreto kan vertellen wat de mogelijke risico's en veroordelingen kunnen zijn in uw land van herkomst als gevolg van uw beweerde homoseksualiteit, en dat u niet verder komt dan te stellen dat het niet is toegelaten, en dat je onmiddellijk naar de gevangenis zou gebracht worden. Van iemand die zelf homoseksueel beweert te zijn in een homofob land als Gambia, en die net omwille van zijn seksuele geaardheid zijn land van herkomst beweert ontvlucht te zijn, mag redelijkerwijze verwacht worden beter op de hoogte te zijn van de risico's die hij loopt in dat land en de daarbij horende potentiële gevolgen, in casu de mogelijke vervolgingen door de Gambiaanse autoriteiten. Uw kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst is bijgevolg evenmin overtuigend.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde homoseksualiteit.

U legde daarenboven nog een aantal bedenkelijke verklaringen af die van die aard zijn de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder te ondermijnen. Zo geeft u aan tijdens het gehoor voor het CGVS dat u in oktober 2008 problemen zou hebben gehad nadat u met uw beweerde partner I. (...) aan het kussen was op het strand; u verklaart dat jullie vervolgens aangevallen werden door enkele personen die ook op het feest aanwezig waren, maar dat u kon ontsnappen en dat u vervolgens naar Senegal bent gevlucht, waar u drie jaar verbleven zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Hierbij kan ten eerste opgemerkt worden dat het wel bijzonder vreemd zou zijn dat u I. (...) zou kussen in het openbaar, tijdens een groot feest bovendien, terwijl u anderzijds aangeeft dat homoseksualiteit in het geheim beleefd moet worden in uw land van herkomst, en dat je een homoseksuele relatie niet openlijk kan beleven. Er kunnen bijgevolg ernstige vragen gesteld worden bij zulk risicovol gedrag dat u en I. (...) zouden hebben gesteld in 2008. Frappanter is echter het feit dat u over dit beweerde incident in 2008, en uw hieropvolgende verblijf van drie jaar in Senegal, met geen woord gerept heeft tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Tijdens dat gehoor voor DVZ verklaart u dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat u homoseksueel bent, maar u vermeldt hoegenaamd geen concrete problemen hieromtrent hoewel u hier meermaals naar gevraagd werd (zie vragenlijst CGVS, dd.6 juli 2011, p.2, administratief dossier). Gevraagd waarom u vreest opgesloten te worden, op de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordt u eenvoudigweg dat Gambia een moslimland is (zie vragenlijst CGVS, dd.6 juli 2011, p.2, administratief dossier). Het is erg vreemd dat u hoegenaamd niets vermeld heeft over uw vlucht naar Senegal op de Dienst Vreemdelingenzaken, en over het incident dat hiervan aan de basis lag, hoewel deze gebeurtenis toch een essentieel element vormt in uw asielrelaas. Het door u aangehaalde incident met I. (...) op het strand in oktober 2008 is immers de directe aanleiding waarom u in eerste instantie naar Senegal bent gevlucht, en daarna naar België. Het feit dat u dit niet ter sprake bracht tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken doet ernstige vragen reizen betreffende het door u aangehaalde incident in 2008, zoals door u aangehaald tijdens het gehoor voor het CGVS. Deze door u afgelegde verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in zijn geheel.

Tenslotte legt u een kopie van uw geboorteakte neer ter bevestiging van uw identiteit, waaraan hier echter niet getwijfeld wordt. Hieruit blijkt trouwens dat uw vader op 24/2/2011 langs het registratiekantoor ging om er voor uw geboorteakte te zorgen wat er alvast niet op wijst dat u met uw vader ernstige problemen kende. U legt ook een medisch attest voor – een voorschrift voor kinesitherapie opgesteld door dokter De Kezel, waarin vermeld staat dat u schouderpijn heeft – maar dit document wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen, aangezien er in het document geen uitspraak wordt gedaan over de oorzaak van de schouderpijn of over de omstandigheden waarin deze blessure werd opgelopen. Tenslotte legt u ook nog een document voor van de Gambiaanse politie (dd. 25/1/2012), dat stelt dat u nooit werd veroordeeld voor een misdrijf, wat hier trouwens ook niet in twijfel wordt getrokken. Bovendien kan men zich de vraag stellen of de Gambiaanse politie geneigd zou zijn een dergelijk document af te leveren voor iemand die gezocht wordt omwille van zijn homoseksuele geaardheid in een land waar dat verboden is. Het feit dat de Gambiaanse politie dergelijk document voor u aflevert, bevestigt dan ook de ernstige twijfels die hierboven geuit werden met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker verwijst in een eerste onderdeel aangaande zijn ontdekking van zijn geaardheid naar de slotconclusie van de verwerende partij.

Verzoeker meent dat het niet aan de verwerende partij toekomt om zich in de plaats te stellen van verzoeker met betrekking tot zijn gevoelens omtrent de "ontdekking" van zijn geaardheid en hij stelt dat dit overigens irrelevant is op dit moment. Daarenboven merkt verzoeker op dat wanneer men zich nog niet bewust is van zijn eigen seksuele identiteit men zijn eigen gedrag niet kan bestempelen als homoseksueel. Hij stelt dat het douchen en seksueel getinte aanrakingen met andere jongens niet abnormaal is in de Afrikaanse cultuur en dit niet meteen gelinkt wordt aan een seksuele voorkeur. Verzoeker voert aan dat wanneer hij beweert dat het voor de grap was men dit moet zien als een geconditioneerde uitspraak die voortspuit uit de taboesfeer rond homoseksualiteit.

Verder merkt hij op dat het begrip gevoelens een sterk cultureel bepaald woord is en wanneer hij geen homoseksuele gevoelens heeft gehad in zijn kindertijd of deze althans niet zo werden ervaren er niet kan worden geconcludeerd dat hij geen homoseksueel is. Hij stelt dat men deze redenering ook kan doortrekken naar enige heteroseksuele ervaringen. Het feit dat verzoeker nooit verliefd is geweest op een vrouw voor zijn 19de verjaardag, hetgeen normaal zou zijn voor een heteroseksuele man, betekent volgens hem dat hij niet heteroseksueel maar homoseksueel is.

Verder merkt verzoeker op dat hij door verloop van jaren zich niet aangetrokken heeft gevoeld door vrouwen en dat hij homo is. Gelet op de heersende moraal in Gambia met betrekking tot de homoseksualiteit houdt verzoeker zijn gevoelens voor zichzelf. Hij voert aan dat het dus ook niet verwonderlijk is dat hij zijn eerste homoseksuele ervaringen met een Nederlandse toerist heeft beleefd. Hij zou zich pas op latere leeftijd bewust zijn geweest van homoseksuele gevoelens. Met toeristen zou er een sfeer van geborgenheid worden gecreëerd welke het aan homoseksuelen toestaat om zich als het ware te verzoenen met hun gevoelens en seksuele identiteit, hetgeen anders onmogelijk is. Hij stelt verder dat de ontmoetingen met J (...) en later met I (...) steeds plaatsvonden op toeristische locaties. Derhalve konden deze ontmoetingen gebeuren in een denkbeeldige sfeer van veiligheid, nu het niet verwonderlijk is dat een Gambiaan zich bezighoudt met toeristen.

Verzoeker stelt vervolgens dat de seksueel getinte handelingen steeds achter gesloten deuren plaatsvonden zowel met J (...) als met I (...) net omwille van de heersende moraal in Gambia.

Verzoeker stelt dat hij in een vlaag van euforie en lichte dronkenschap, één maal in het openbaar een homoseksuele handeling heeft gesteld met de gekende gevolgen.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat hij maar zeer korte tijd naar school is gegaan en dat hij niet kan lezen of schrijven en dat het in deze omstandigheden heel moeilijk is om op de hoogte te blijven van juridische zaken. Hij meent dan ook dat niet van hem kan worden verwacht dat hij het artikel 144 van het Gambiaanse Strafwetboek kent. Hij stelt dat hij er ook niet van op de hoogte is daar mensen niet spreken over iets dat in de taboesfeer hangt. Verzoeker verwijst eveneens op de juridische fictie en de realiteit. Hij stelt dat hoewel het artikel 144 bepaalt dat bepaalde handelingen gestraft worden met gevangenisstraf, de realiteit anders is. Hij voert aan dat de realiteit, met name de haat tegenover homo's resulterend in de gegronde vrees van verzoeker voor vervolging voor zijn fysieke integriteit dat verzoeker op de hoogte is, niet van de theoretische wetteksten.

Verzoeker verwijst derhalve op de discrepantie tussen de theorie van de wet en de feitelijke omstandigheden waarmee homo's worden geconfronteerd. Louter ter illustratie verwijst verzoeker naar de situatie van Brussel waar homo's veelvuldig worden uitgescholden, soms fysiek worden aangepakt door allochtone jongeren. Verzoeker wijst erop dat dit er is in tegenstelling met de wettelijke realiteit dat België een land is dat homo's niet discrimineert.

Wat betreft de stelling van de commissaris-generaal dat het frappanter is dat verzoeker met geen woord rept over zijn verblijf in Senegal tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzake argumenteert verzoeker dienaangaande dat men hier ook niets heeft over gevraagd.

Nopens de situatie van homoseksuelen in Gambia merkt verzoeker op dat hem volgens het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de vluchtelingenstatus dient te worden verleend. Dit artikel stelt volgens verzoeker dat men moet rekening houden met de volgende omstandigheden, met name het behoren tot een sociale groep met een kenmerk dat voor betrokkene zo fundamenteel is, dat van betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven. Hij stelt dat men niet van een persoon met homoseksuele geaardheid kan eisen dat hij zijn gevoelens opgeeft.

Verzoeker wijst op de werkelijke gedragingen van burgers in Gambia naast het artikel 144 van de Gambiaanse strafwet. Hij stelt dat de homo's fysiek worden aangepakt en in vele gevallen vermoord worden nu de moslimgemeenschap in Gambia er zeer extreme standpunten op nahoudt. Door de feiten die verzoeker pleegde zou het voor de gemeenschap duidelijk zijn geworden dat hij homo is. De veiligheid van verzoeker zou bij terugkeer niet zijn verzekerd.

Vervolgens wijst verzoeker naar het stuk 3 en dat blijkt uit de artikels dat de homo's in Gambia actief worden vervolgd. De Gambiaanse president zou gezegd hebben dat hij "*will cut off the head*" van elke homo die in zijn land wordt betrappt en er zou ook een regime worden ingevoerd dat strenger is en stringenter zal worden toegepast dan de vervolgingen in Iran.

Verzoeker wijst erop dat dergelijke uitspraken bewijzen dat de Gambiaanse overheid gesteund door haar burgers systematisch een bepaalde bevolkingsgroep viseren met het oog op strenge bestraffing en doding en dit in strijd met het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Verzoeker vraagt dan ook om de bestreden beslissing te vernietigen en hem de vluchtelingenstatus minstens de subsidiaire bescherming te verlenen en ondergeschikt de bestreden beslissing te willen vernietigen, het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal en de onderzoeksmaatregelen te bevelen zoals hoger uiteengezet, namelijk een analyse van de huidige situatie van homoseksuelen in Gambia.

2.2. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker zijn beweerde homoseksuele geaardheid werd niet aannemelijk geacht. Dit betreft verklaringen over zijn ontdekking van zijn geaardheid alsmede zijn belevingen van zijn geaardheid. Ook de verklaringen van verzoeker betreffende zijn beweerde relaties werden niet geloofwaardig geacht. Vervolgens heeft de verwerende partij tijdens het verhoor bevestigd naar de kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in zijn land van herkomst. Ook aangaande dit gegeven werden de verklaringen van verzoeker als niet overtuigend beschouwd. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij verschillende aspecten heeft onderzocht om te bepalen of verzoeker zijn beweerde homoseksuele geaardheid aannemelijk is of niet en zodoende vast te stellen of er kan worden aangenomen dat verzoeker om die reden zijn land heeft verlaten en er dus in zijn hoofde sprake is van een geoordeelde vrees voor vervolging.

De Raad kan de verwerende partij volgen in de vaststelling dat verzoeker aangaande zijn ontdekking van zijn homoseksuele geaardheid louter verwijst naar zijn kindertijd waar hij al spelend contact zou hebben gehad met andere jongens en hij verder verklaarde pas op zijn negentiende beseft te hebben dat hij homoseksueel is door contact met een Nederlandse toerist. De Raad kan de verwerende partij volgen in die zin dat verzoeker los van deze feiten nergens verklaringen aflegde over gevoelens voor andere mannen en hij zich beperkt tot de vermelding van twee anekdotes. In die zin zijn de verklaringen van verzoeker aangaande de ontdekking van zijn geaardheid zeer oppervlakkig en niet doorleefd.

De Raad acht de verklaringen van verzoeker betreffende de vraag hoe hij zich voelde toen hij tot het besef kwam dat hij homoseksueel was en hij leefde in een land waar deze geaardheid niet wordt aanvaard echter veel frappanter. Verzoeker antwoordde louter dat hij een goed gevoel had (verhoorverslag pagina 9). De Raad kan de commissaris-generaal volgen waar hij opmerkt in de bestreden beslissing:

"(...) Het is vreemd dat u nergens tijdens het gehoor, vertwijfeling ter sprake brengt gelet op de strafbaarstelling en het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst. (...)"

De stelling van verzoeker dat hij nooit verliefd is geweest op een vrouw voor zijn negentiende kan de Raad allerminst overtuigen daar dit een blote bewering is en bovendien niet aantoont dat iemand daarom homoseksueel is.

Verder wordt er eveneens vastgesteld in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn verklaringen aangaande zijn homoseksuele relatie met I. (...) zeer vaag zijn en hij brengt in essentie geen concreet element aan om de motivering op dit punt te weerleggen.

Vervolgens dient er gewezen te worden op de verklaringen van verzoeker aangaande de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in zijn land van herkomst. De Raad verwijst dienstig naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"(...) Voorts is uw kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst niet overtuigend. U beweert geen andere Gambiaanse homoseksuelen te kennen in uw land van herkomst (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U geeft aan dat u er dan ook geen contact mee had (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd waar homoseksuelen elkaar kunnen ontmoeten in Gambia, antwoordt u dat u enkel het Kololi strand kent waar ze naartoe gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.13), waardoor het vreemd is dat u geen andere Gambiaanse homoseksuele mannen zou kennen gezien uw beweerde activiteiten in de toeristenindustrie in Gambia. Verder kent u geen bars of cafés waar homoseksuelen elkaar kunnen ontmoeten (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U kent evenmin andere homoseksuele personen die gelijkaardige problemen als u zouden hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS, p.13), al beweert u er wel al over gehoord te hebben. Wanneer u gevraagd wordt of je in Gambia veroordeeld kan worden omwille van homoseksualiteit, antwoordt u dat ze je zelfs niet naar de rechtbank zouden brengen, en dat de bevolking je zal doden, en dat, als de politie je te pakken krijgt, je dan nog geluk hebt (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd of je kan veroordeeld worden door een Gambiaanse rechtbank, indien de politie je zou hebben opgepakt, verklaart u dat ze je onmiddellijk naar de gevangenis zouden brengen en dat er van een rechtbank geen sprake zou zijn (zie

gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd of er een wet of wetsartikel is, antwoordt u dat het niet is toegelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt inderdaad dat homoseksualiteit niet toegelaten is in Gambia, dat het strafbaar is gesteld in een wetsartikel in het Gambiaanse strafwetboek en dat dit misdrijf bestraft kan worden met een gevangenisstraf van 14 jaar (zie landeninformatie). Het is merkwaardig dat u niet in concreto kan vertellen wat de mogelijke risico's en veroordelingen kunnen zijn in uw land van herkomst als gevolg van uw beweerde homoseksualiteit, en dat u niet verder komt dan te stellen dat het niet is toegelaten, en dat je onmiddellijk naar de gevangenis zou gebracht worden. Van iemand die zelf homoseksueel beweert te zijn in een homofob land als Gambia, en die net omwille van zijn seksuele geaardheid zijn land van herkomst beweert ontvlucht te zijn, mag redelijkerwijze verwacht worden beter op de hoogte te zijn van de risico's die hij loopt in dat land en de daarbij horende potentiële gevolgen, in casu de mogelijke vervolgingen door de Gambiaanse autoriteiten. Uw kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst is bijgevolg evenmin overtuigend. (...)"

De Raad stelt vooreerst vast dat de voormelde vaststellingen steun vinden in het verhoorverslag van verzoeker. Waar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het feit dat het seksueel contact in Gambia met toeristen achter gesloten deuren gebeurt en er zo een gevoel van geborgenheid wordt gecreëerd, merkt de Raad op dat dit hoe dan ook geen afbreuk doet aan het gegeven dat er in Gambia ook buiten de toeristische sfeer eveneens autochtone homoseksuele Gambianen zijn en er in dergelijke kringen ook een sfeer van geborgenheid is gelet op de heersende meningen over homoseksualiteit. De Raad acht het dan ook merkwaardig dat verzoeker verklaart dat hij geen enkele andere Gambiaanse homoseksueel kent.

Waar verzoeker stelt dat men niet van hem kan verwachten dat hij het artikel 144 van het Gambiaanse Strafwetboek kent stelt de Raad vast dat men niet verwacht dat verzoeker dit artikel inhoudelijk en juridisch kan toelichten.

De commissaris-generaal stelt het volgende in de bestreden beslissing:

"(...) Het is merkwaardig dat u niet in concreto kan vertellen wat de mogelijke risico's en veroordelingen kunnen zijn in uw land van herkomst als gevolg van uw beweerde homoseksualiteit, en dat u niet verder komt dan te stellen dat het niet is toegelaten, en dat je onmiddellijk naar de gevangenis zou gebracht worden. Van iemand die zelf homoseksueel beweert te zijn in een homofob land als Gambia, en die net omwille van zijn seksuele geaardheid zijn land van herkomst beweert ontvlucht te zijn, mag redelijkerwijze verwacht worden beter op de hoogte te zijn van de risico's die hij loopt in dat land en de daarbij horende potentiële gevolgen, in casu de mogelijke vervolgingen door de Gambiaanse autoriteiten. Uw kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst is bijgevolg evenmin overtuigend. (...)"

De argumentatie van verzoeker betreffende het feit dat hij kort naar school is gegaan en er een discrepantie is tussen de wet en de feitelijke omstandigheden waarmee homoseksuelen worden geconfronteerd is niet dienstig daar dit geen afbreuk doet aan het voormelde onderdeel van de bestreden beslissing.

Gelet op de bovenstaande analyse komt de Raad tot het besluit dat de commissaris-generaal gelet op het geheel van elementen terecht kon vaststellen dat verzoeker zijn homoseksualiteit niet aannemelijk maakt.

Wat betreft het feit dat verzoeker niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij drie jaar in Senegal verbleef kan er worden besloten ongeacht de vaststelling dat verzoeker dit inderdaad niet gemeld heeft dat dit element, gelet op wat reeds is uiteengezet een overtollig motief is.

Gelet op het feit dat verzoeker zijn beweerde homoseksualiteit niet aannemelijk maakt is de verwijzing van verzoeker naar de situatie van homoseksuelen in Gambia en het stuk die hij hieromtrent heeft neergelegd *in casu* niet relevant.

De Raad schaart zich dan ook achter het geheel van motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in

artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS